

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 1056/2024
19.09.2024. године
Београд

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Светлана Томић Јокић, председника већа, Бојане Пауновић, Дијане Јанковић, Александра Степановића и Слободана Велисављевића, чланова већа, са саветником Машом Денић, записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела угрожавање сигурности из члана 138. став 1. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Младена Васића, поднетом против правноснажаних пресуда Основног суда у Врању К 153/22 од 06.12.2023. године и Вишег суда у Врању Кж1 7/24 од 16.04.2024. године, у седници већа одржаној дана 19.09.2024. године, донео је

РЕШЕЊЕ

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољен захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Младена Васића, поднет против правноснажних пресуда Основног суда у Врању К 153/22 од 06.12.2023. године и Вишег суда у Врању Кж1 7/24 од 16.04.2024. године.

Образложење

Пресудом Основног суда у Врању К 153/22 од 06.12.2023. године окривљени АА оглашен је кривим због кривичног дела угрожавање сигурности из члана 138. став 1. КЗ и осуђен је на новчану казну у износу од 100.000,00 динара, у коју му се урачунава време проведено у Полицијској управи у Врању од 29.12.2021. године од 10,00 сати до 30.12.2021. године, а по решењу о задржавању МУП Дирекције полиције ПУ Врање Ку 1153/21 ЛС 197/21 од 29.12.2021. године, тако што се изједначава један дан задржавања и 1.000,00 динара, па је окривљени дужан да плати новчану казну у износу од 99.000,00 динара у року од 30 дана по правноснажности пресуде, а уколико не плати новчану казну у остављеном року иста ће бити замењена у казну затвора, тако што ће за сваких започетих 1.000,00 динара новчане казне одредити један дан казне затвора, с тим да казна не може бити дужа од шест месеци.

Истом пресудом, окривљени АА је обавезан на плаћање судског паушала у износу од 5.000,00 динара, трошкова кривичног поступка и то износа од 11.500,00 динара на име вештачења, као и 285.750,00 динара на име трошкова кривичног поступка на име ангажовања пуномоћника оштећеног ББ, све у року од 15 дана од правноснажности пресуде, под претњом принудног извршења. Оштећени ББ је ради остваривања имовинскоправног захтева упућен на парницу.

Пресудом Вишег суда у Врању Кж1 7/24 од 16.04.2024. године одбијена је као неоснована жалба браниоца окривљеног АА, а пресуда Основног суда у Врању К 153/22 од 06.12.2023. године потврђена, осим у делу одлуке о трошковима кривичног поступка, у ком делу је пресуда усвајањем жалбе браниоца окривљеног укинута и предмет враћен у том делу првостепеном суду на поновно одлучивање.

Бранилац окривљеног АА, адвокат Младен Васић поднео је захтев за заштиту законитости против правноснажних пресуда, због повреде закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, са предлогом да Врховни суд усвоји поднети захтев за заштиту законитости као основан и преиначи побијане пресуде тако што ће окривљеног АА ослободити од оптужбе за кривично дело из члана 138. став 1. КЗ.

Врховни суд је у седници већа, одржаној у смислу одредаба члана 486. став 1. и члана 487. став 1. ЗКП, размотрио списе предмета са захтевом за заштиту законитости браниоца окривљеног, па је нашао:

Захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног је недозвољен.

Одредбом члана 485. став 1. тач. 1) ЗКП прописано је да се захтев за заштиту законитости може поднети ако је правноснажном одлуком или одлуком у поступку који је претходио њеном доношењу повређен закон, док су ставом 4. наведеног члана прописани услови под којима окривљени, преко свог браниоца, може поднети захтев за заштиту законитости и то такстативним набрајањем повреда закона (члан 74., члан 438. став 1. тач. 1) и 4) и тач. 7) до 10) и став 2. тач. 1), члана 439. тач.1) до 3) и члана 441. став 3. и 4. ЗКП), које могу бити учињене у првостепеном и поступку пред апелационим, односно другостепеним судом.

Бранилац окривљеног у поднетом захтеву формално опредељује повреду кривичног закона из члана 439. тачка 1) ЗКП, која представља законом дозвољен разлог за подношење захтева за заштиту законитости. У захтеву наводи да дело за које је окривљени правноснажно осуђен није кривично дело, односно да у описаним радњама у изреци првостепене пресуде нема законских обележја кривичног дела угрожавања сигурности. Бранилац износи сопствену оцену доказа и оспорава чињенична утврђења нижестепених судова у погледу радње извршења кривичног дела, као и утврђења суда да је окривљени критичном приликом оштећеном упутио озбиљне, објективно оствариве и конкретне претње да ће напасти на живот и тело оштећеног, те на основу сопствене оцене доказа закључује да је погрешно примењен кривични закон јер у конкретном случају нема кривичног дела, односно код оштећеног због изречених претњи није створен осећај несигурности и угрожености.

Међутим, полемишући са чињеничним стањем утврђеним у побијаним правноснажним пресудама и изношењем оцене доказа и закључака, који су супротни оцени, чињеничним утврђенима и закључцима нижестепених судова, бранилац заправо указује на погрешно или непотпуно утврђено чињенично стање, односно на повреду закона из члана 440. ЗКП која није прописана чланом 485. став 4. ЗКП као дозвољени разлог за подношење захтева, па је стога захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Младена Васића, недозвољен.

Из изнетих разлога, Врховни суд је, на основу одредбе члана 487. став 1. тачка 2) ЗКП у вези члана 485. став 4. ЗКП, одлучио као у изреци решења.

Записничар-саветник
Маша Денић, с.р.

Председник већа-судија
Светлана Томић Јокић, с.р.

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић